

Laura Isabel Feldman נעצרה ביום 18.2.78, בגיל 18. כינוי: "Penny".

תאריך לידה: 11.8.1959

אזרחות ארגנטינית – מספר זהות: 7.015.790

תיק ב-CONADEP מס' 4249.

האם: Mabel Itzcovich

האב: Simón Feldman

האחות: Ana Nora Feldman

בן זוגה שנחטף יחד אתה: Eduardo Alberto Garuti מספר זהות ארגנטיני: 7.751.054.

תיאור המקרה (מתוך עדות האב Simón Feldman האם Mabel Itzcovich והאחות Ana Feldman והשלמות מתוך מסמכים נלווים):

ביום 18.2.78 חזרו Simón Feldman ובתו Laura Feldman מחופשה ב-Necochea בדרום פרובינציה בואנוס איירס. באותו ערב לאורה היתה אמורה לפגוש את החבר שלה Eduardo Alberto Garuti כדי לנסוע ביחד לבית נופש של הוריו. אך הם לא הגיעו לשם. לאחר יומיים, ב-19 התקשר Eduardo לבית הוריו והודיע שהוא בעבודתו. אך לאחר שזה נבדק התברר שהיה לא היה נכון. ב-20 התקשרה לאורה אל בית הוריו ובקשה לדבר עם אביו אך לא היה. ככל הנראה שתי השיחות הללו היו תחת השגחה ובלחץ החוטפים.

ב-21 התקשר בחור צעיר אל סימון פלדמן, ואמר שלאורה היתה בחיים ורצתה לעזוב את המדינה. והזמינו אותי לפגישה בבית קפה בלאנוס, שזו שכונה בפרברים שלאורה היתה אמורה להגיע לשם, ושאתי אביא תעודות וכסף כדי להוציא אותה מהמדינה. כאשר הלכתי לאותו בית קפה, היו אנשים שהציעו לי לא ללכת, אבל שם ניצב גבר, שקרא לי בשמי "סימון" אני יודע היכן נמצאת לאורה בוא איתי ניקח אותך לראות אותה. לקח אותי במכונית פז'ו כשלוחית הזיהוי היתה מכוסה ושם חיכה גם נהג. וביקשו ממני להוריד את הראש עם עיניים סגורות ולקחו אותי למקום מסוים. אח"כ אמרו לי שמותר לי להסתכל והיה שדה פתוח, ואמרו לי במפורש: "הפסדת". אז אני התחלתי לשאול על לאורה, אמרו שלא יודעים דבר וביקשו ממני למסור את כל הכסף שלי, בדקו את הכיסים, כשראו איזה מספר שאלו אם זה חשבון בחו"ל. הוציאו לי את הכסף שהיה לי אני רוצה להזכיר שבאותה תקופה היו מוצאים גופות בשדה הפתוח, כך שעלי להודות שנתנו לי ללכת ושיכולתי להגיע הביתה. לאחר מכן לא יכולתי לזוז מהכסא במשך שבועיים. בנוסף נתנו לי נתונים שאישרו שלאורה היתה בידיהם, כך שכבר לא היה לי שום ספק. זה היה הקשר היחיד.

פעם אמרתי ללאורה, שהיתה תלמידת תיכון, ושהיה ידוע שנעלמים סטודנטים מדי יום, שאם ברגע מסוים שאני לא אהיה איתה והיא זקוקה לעזרה, אני השארתי כסף בבית של אחי. והצעיר שנפגש איתי, אח"כ נודע לי שהלך לבית של אחי לבקש את אותו כסף, אבל מכיוון שלא היה ברור אם זה נכון או לא נכון האח ענה שהוא צריך לראות את לאורה. כל זה לא מוסר נתונים ממשיים יותר. אבל אישרו לי באופן מוחלט שכל העניין היה בהנהלת כנופיית גנבים.

סימון פלדמן הגיש 8 בקשות להביאס קורפוס על שמו בלבד עם ייעוץ בלבד של חבר עורך דין. היו מגישים את הביאס קורפוס על מנת שהרשויות יגידו האם הנעלם היה במעצר באיזשהו מקום, והתשובה כמעט תמיד היתה זהה, "לא יכולים לענות מפני שלא היה שום רישום במעצר" ואז היו דוחים את הביאס קורפוס. כל אחד היה דוחה את הבקשה בלי תשלום ההוצאות. רוצה לספר שמחוץ לבקשות אלה הרשויות של הצבא מאז, הקימו מערכת על מנת שכל אחד מבני המשפחה יוכל להגיש בקשה אישית למחלקה במשרד הפנים. אני עשיתי כמה בקשות בפני פקיד משני, עם כל ההופעה והטון בדיבור. הוא היה מקבל את האנשים ברצינות כזאת כפי שמקבלים את האבלים בחברת הלוויות.

Alejandra Naftal הכירה את לאורה מבית הספר Carlos Pellegrini. היא ראתה את הכינוי של לאורה ושל החבר שלה: Angel y Penny חרוטים בקיר. גם שמעה עדות של חברה שאמרה שראתה את לאורה במחנה זה.

האם Mabel Itzcovich והאחות Ana, עזבו את ארגנטינה והתיישבו באיטליה ב-1977. האב שנשאר בבואנוס איירס טיפל במאבק המשפטי על ידי הגשת Habeas corpus ללא מענה. האם פנתה באיטליה לשגרירות ישראל ברומא והציגה את הבעיה. לדברי האם תשובת השגריר היתה שאכן לאורה נעצרה אך מכיוון "שהיתה מעורבת" לא ניתן היה לעשות כלום.

השערות לגבי מקום הקבורה:

אין. הוחזקה במחנה El Vesubio (ע"פ עדותה של Alejandra Naftal).

עדויות על המצאה של Laura במעצר:

Alejandra Naftal מצאה עדות בגרפיטי חרוט על הקיר עם הכינוי שלה..

תיק מארכיון משרד החוץ (א"מ חצ 7120/78) – תקציר:

במרס 1978 פנתה Mabel Itzcovich אל שגרירות ישראל ברומא בבקשה לטפל במעצר של בתה.
ב-25.5.78 בא Simón Feldman לשגרירות ותיאר את מעורבותו שתי בנותיו בארגון Montoneros.
השם של Laura Feldman צורף לרשימת הנעדרים שהשגרירות מבקשת עליהם מידע מהשלטונות.

עדות 1:

נמסרה על ידי האם Mabel Itzcovich בשימוע בבואנוס איירס ביום 5.9.2001.

האם מאבל איצקוביץ היתה באיטליה כשבתה נעלמה. כשאביה של לאורה הודיע לאם על היעלמות הבת, עוד לא עברה שנה מאז שהאם היתה ברומא. מאז ניסתה להתגייס לתוך חברה שקיבלה אותם והיתה מאוד סולידרית. פנתה לראשי המפלגות הפוליטיות, לקומוניסטים, לסוציאליסטים, ארגונים קשורים לזכויות אדם. כל התנועות, הבקשות, חזרו על עצמן כל הזמן.

באיטליה ישנו הסופר פרימו לוי שהוא חבר המשפחה, והוא השיג לה ראיון עם שגריר ישראל באיטליה, במאי 1978. במשך תקופה לא קיבלה שום תשובה, ובאיזה יום דיברה עם השגרירות, ואמרו לה שכן נעשו בירורים, ושהיא היתה באיזה מקום לא ידוע, אבל הוסיף שלא יכול להמשיך בבירורים מסוג זה. שבתה היתה מונטונרה.

באירופה היה ברור מאוד מה היה המצב בארגנטינה, והיה ידוע על מחנות ריכוז, היעלמויות וחטיפות. בשגרירות אמרו לה שהיתה מונטונרה, וזה כמו להצדיק את מה שקרה. קבוצות ישראליות יכלו להיות יותר או פחות סולידריות.

כשהיתה מוכרחה לעזוב את ארגנטינה ב-1977 לא פעלה פוליטית באף אחת מהקבוצות אבל היתה מוכרחה לעזוב, וכבר התחילו לרדוף אחרי אנשים, ובתה היתה פעילה, ופעם הגיעו לביתם, פרצו והרסו את הבית, וכשפרצו כך לא היו אשמים או חפים מפשע. לא יכלה לחזור לעבודה, לא היה לה דרכון.

חשבתי לפנות למדינת ישראל ולהגיע לשם. אולם בשגרירות חקרו אותי לגבי כל התנועות הפוליטיות, המצב בישראל וכו'. אמרו לי שלמרות גילי, חשובה להם העבודה שלי - עיתונאית, ולכן נתנו לי אשרת עלייה.

פיני: שגרירות ישראל לעולם לא קבעה מי עולה לארץ אלא הסוכנות.

זדוף: האם הארגונים באיטליה עזרו לך לגלות מידע על לאורה?

איצקוביץ: הארגונים באיטליה לא עשו שום דבר, לקחו את האנשים לגלות אך לא עשו כלום בשביל לראות מה קורה עם לאורה. כשפניתי לגורמים רשמיים באיטליה, לא מסרו לי תשובות לגבי לאורה.

Alejandra Naftal שהיתה במחנה El Vesubio ראתה גרפיטי עם השם של הבת שלה ושל החבר שלה. זה היה באפריל 78.

הבת Ana מסרה מסמכים לצוות לאנתרופולוגיה פורנסית, כדי לאתר את הגופה. רק תמונות וכרטיס של השיניים. מוכנים למסור DNA לצורך העניין.

חושבת שהאב של הבת שלה שיבוא מחר יוכל למסור פרטים נוספים.

עדות 2:

נמסרה על ידי האב Simón Feldman והאחות Ana Feldman בשימוע בבואנוס איירס ביום

6.9.2001.

סימון פלדמן: להבדיל מהעדויות של אתמול שנתנה האמא של הנעלמת שהיתה בחו"ל, אני כן הייתי כל הזמן, ויש לי כאן למסור לכם את הרשימה השלימה של הביאס קורפוס שאני הגשתי, ושל התשובות השליליות שקיבלתי תמיד. אני ציינתי כאן 8 בקשות של הביאס קורפוס מה-31 למארס 78 ועד 15 לאוקטובר 1980. אני רוצה לציין שכל הביאס קורפוס החדש שהגשתי, היה חייב לכלול מידע נוסף חדש שלא הופיע במסמכים הקודמים.

וזה מוכיח את העובדה שכל הביאס קורפוס שהיו מגישים לא היו חזרה על בקשה קודמת, אלא שהיו חייבים למצוא אלמנטים חדשים על מנת שתינתן האפשרות להגיש בקשה חדשה. וזה גרם לקשיים ולמועקה בכל מקרה. החומר שאני אשאיר כאן לא כולל את הפגישות האישיות שהיו לי, הביקורים בבתי הסוהר, ובכל המקומות שחשבתי ששם יכול להיות מידע.

עירית: שמענו שאנשים פחדו להסתכן בהגשת הביאס קורפוס. רוצה לשאול האם נתקל בחשש כזה מצד עורכי הדין שפנה אליהם?

האב: במקרה שלי כל הבקשות של הביאס קורפוס הגשתי על שמי שלי. היה לי חבר עורך דין שנתן לי את העצות, לגבי הלשון המשפטית, אבל הכול הוגש על שמי.

בו זמנית עשיתי דברים במקביל, צלב אדום, ארגונים מכל סוג, מכתבים לארגוני זכויות אדם, יש לי פה העתק של שניים מהתשובות שקיבלתי, אחת ממהויה, פרננדו חימנס, והשניה מהרבי רוזנטל, מנהל המחלקה של אמל"ט. רוצה לציין שהאווירה שהיתה קיימת בשנים האלה, במקרה שלי, כשנודע על היעלמות בתי, התחלתי להרגיש כמו מצורע. אנשים שחשבתי שהם חברים עברו את הכביש כדי שלא יראו אותי יחד אתם. כך שאני מבין את החשש של עורכי הדין כי זה מאוד קשה להסביר מה היתה האווירה אז.

פתאום למשל, מכונית משטרה היתה עוצרת בכל מקום, היה יורד קצין ומבקש ממישהו, וזה קרה לחבר שלי, את התעודה שלו. וזה רק לצורך מידע, כך אמרו. הוא היה חוזר למכונית, עשה משהו אם אותה התעודה והחזיר אותה לאיש, ואומר תהיה רגוע אין נתונים עליך. החבר שלי נשאר חיוור כי ידע בדיוק שהיו עוצרים אנשים שלא היה להם קשר לכלום, בלי אפשרות של ענישה, החשש לטרור היה הגיוני ומוצדק.

עירית: האם התשובה להביאס קורפוס היתה דחייה?

סימון פלדמן: היו מגישים את הביאס קורפוס על מנת שהרשויות יגידו האם הנעלם היה במעצר באיזשהו מקום, והתשובה כמעט תמיד היתה זהה, "לא יכולים לענות מפני שלא היה שום רישום במעצר" ואז היו דוחים את הביאס קורפוס. כל אחד היה דוחה את הבקשה בלי תשלום ההוצאות. רוצה לספר שמחוץ לבקשות אלה הרשויות של הצבא מאז, הקימו מערכת על מנת שכל אחד מבני המשפחה יוכל להגיש בקשה אישית למחלקה במשרד הפנים. אני עשיתי כמה בקשות בפני פקיד משני, עם כל ההופעה והטון בדיבור. הוא היה מקבל את האנשים ברצינות כזאת כפי שמקבלים את האבלים בחברת הלוויות.

זה היה נמשך במשך כמה פגישות וזה בלתי אפשרי לספור את מספר הפגישות האישיות לקראת כל אפשרות מינימלית שמישהו ימסור איזה שמץ של מידע, קרובים של אנשי צבא, שחקנים ושחקניות, עורכי דין שהיו קשורים למשרד המשפטים, וגם ניצבתי בבתי הסוהר לשאול בצורה כאילו תמימה האם בתי במעצר שם.

אפרים: אנחנו כבר שנה עובדים על זה, וכבר הרבה שנים למדנו מה שקרה. אנחנו מכירים את ההקשר. הייתי רוצה שתעזור לנו לקבל יותר מידע מדויק ונקודתי לגבי מה שקרה ללאורה. המעט שאתה יודע, שאתם יודעים, אולי יעזור לנו למצוא איזו דרך כדי לדעת קצת יותר. למשל, אנה סיפרה שאתה קיבלת מידע שבאפריל לאורה עוד היתה בחיים. אפריל 78. אולי אתה יכול לספר מי נתן לך את המידע, איך נודע לך? גם ראינו שאלחנדרה נפתל, שתבוא להעיד עוד מעט, גם סיפרה שראתה את לאורה בין פברואר לאפריל 78 ב-El Vesubio.

האב: המידע הזה שאתם מבקשים לא קיבלתי אותו אני. קיבלה אותו בתי. כדי שיהיה לכם מושג אספר לך משהו ספציפי יותר, שהלכתי גם לרואה עתידות לא בגלל דחף אישי, אלא בגלל שידיד שלי סיפר לי על מקרה, אמר שלאורה בחיים. כפי שאתה מבין עדות זו היא בכלל לא ---מה שאני כן רוצה להגיד, וזה מופיע גם על הכתב, יצרו קשר אתי, באמצעות בחור צעיר, שלדעתי הוא היה עצור נעלם שהיו שולחים אותו כדוור, שלאורה לא רק היתה בחיים, אלא שגם רצתה לעזוב את המדינה. והזמינו אותי לפגישה בבית קפה בלאנוס, שזו שכונה בפרברים שלאורה היתה אמורה להגיע לשם, ושאני אביא תעודות וכסף כדי להוציא אותה מהמדינה. כאשר הלכתי לאותו בית קפה, היו אנשים שהציעו לי לא ללכת, אבל שם ניצב גבר, שקרא לי בשמי "סימון" נמצאת לאורה בוא אתי ניקח אותך לראות אותה. לקח אותי במכונת פז'ו כששלט הזיהוי היה מכוסה ושם חיכה גם נהג. וביקשו ממני להוריד את הראש עם עיניים סגורות ולקחו אותי למקום שאח"כ אמרו לי שעכשיו אפשר להסתכל והיה שדה פתוח, ואמרו לי במפורש- הפסדת. אז אני התחלתי לשאול על לאורה, אמרו שלא יודעים דבר וביקשו ממני למסור את כל הכסף שלי, בדקו את הכיסים, כשראו איזה מספר שאלו אם זה חשבון בחו"ל.

הוציאו לי את הכסף שהיה לי אז. אני רוצה להזכיר שבאותה תקופה היו גופות בשדה פתוח, כך שעליי להודות, שנתנו לי ללכת, ושיכולתי להגיע הביתה, שלא יכולתי לזוז מהכסא במשך שבועיים. בנוסף נתנו לי נתונים שאישרו שלאורה היתה בידיהם, כך שכבר לא היה לי שום ספק. זה היה הקשר היחיד, זה קרה כמה ימים לאחר ההיעלמות.

כשאני אמרתי ללאורה שהיתה תלמידת תיכון ושהיה ידוע שנעלמים סטודנטים מדי יום, שאם ברגע מסוים שאני לא אהיה אתה והיא זקוקה לעזרה, אני השארתי כסף בבית של אחי. והצעיר שיצר את הקשר אתי לפגישה ידעתי אחר כך שהוא הלך לבית של אחי לבקש את אותו כסף, אבל מכיוון שלא היה ברור אם זה נכון או לא נכון האח ענה שהוא צריך לראות את לאורה. כל זה לא מוסר נתונים ממשיים יותר. אבל אישרו לי באופן מוחלט שכל העניין היה בהנהלת כנופיית גנבים. כשעצרו אותי במכונת לא דיברו שום דבר לא על פוליטיקה אלא רק איפה הכסף. נתונים יותר ממשיים לא היו לי אחר כך. לפעמים היו מקבלים נתונים יותר ממשיים בחו"ל מפי אלה שהצליחו לעזוב את המדינה, אבל פה הדברים היו הרבה יותר קשים. אני לא יודע אם עניתי על השאלה.

קאופמן: אמרת שמדובר בכנופיית גנבים, אבל מצד שני יש עדות שהיתה במעצר בווסוביו. האם היה קשר בין ניסיון לחטוף בשביל כסף והמחנות המשטרתיים שחטפו בשל המשטר/הצבא?

האב: אני לא יכול לציין במדויק, ברגע שהוא לא היה לי כל מידע על מחנה אל וסוביו או אחר. אבל מה שאני יודע ועכשיו מוכיחים את זה משפטית שהארגונים האלה של המשטר הצבאי, היו רושמים את הנכסים של הקרבנות על שם, כך כשאני מדבר על כנופיית גנבים זה לא אומר שכולם היו גנבים אבל שמצד אחד היו הרבה כאלה, ומצד שני הפוליטיקה של המשטר הצבאי אפשרה את הגניבות האלה ללא ענישה.

אני זוכר עכשיו, כדי להשלים את העניין של כנופיית הגנבים, שתלמיד שלי לשעבר, שחשבו אותו לנעלם, הופיע במקום ציבורי, והצליח להגיד למישהו שהכריחו אותו לחתום על ההעברה של בית המסחר של אבא שלו, ושל הנכסים של אבא שלו, ושידוע לו שאחרי כן יהרגו אותו.

אפרים: בעדות אמרתם שלא מסרתם דגימות דם לשם דגימת די אן איי. אתמול פגשנו את הצוות הארגנטיני וראינו שיש איזושהי אפשרות קטנה מאוד, אולי 1 לעשרת אלפים לזהות שרידים של גופה. אני בטוח שאתם מוכנים להמר גם על האפשרות הזאת, אבקש מכם לפנות לצוות הזה, ולתת דגימות דם, אולי אפשר למצוא משהו. לפי מה שלמדנו הדרך הביולוגית הטובה ביותר היא דרך האם.

האב: בסדר מסכים. רוצה להוסיף אם כי זה כתוב, לתת לכם מושג על מה שקרה עם כל המשפחות, אחרי שלאורה נעלמה, הייתי קודם 3 שנים חיפשתי אותה, ואחר כך הייתי מוכרח לקבל טיפול רפואי במשך שנתיים.

אנה: רוצה להוסיף משהו בקשר לעדות של אלחנדרה נפתל, כי קיבלתי אותה מזמן. היא היתה חברה לבית הספר של אחותי, לאורה למדה בבית ספר Carlos Pellegrini. אני גרתי הרבה שנים מחוץ למדינה, וכשחזרתי ב-1995 שמעתי על אלחנדרה מפי חברים משותפים, אך לא זכרתי אותה מילדותי. היא הגישה הצהרה בשעתו, וכאשר נודע לה שאני פה רצתה לדבר איתי, ואמרה לי שכשעברה דרך אל וסוביו אחותי כבר לא היתה שם, אבל לא עבר זמן רב מאז ש"העבירו אותה".

א- היה גרפיטי: "Penny y Angel".

ב- בחורה אחרת שפגשה באל וסוביו ראתה את לאורה. לכן אני שמחה שאלחנדרה תבוא, ובגלל זה השם של לאורה מופיע ברשימת האנשים של אל וסוביו. בתיק שהביא אבא שלי אני הוספתי את כרטיס השיניים של אחותי וזה נמצא גם אצל הצוות של האנתרופולוגיה המשטרתית. והוספתי לכם תמונה חדשה.